

Sygn. akt II CSK 345/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w C.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] radcy prawnemu M. N. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód J. C. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., w którym oddalono apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2013 r. Wyrokiem tym oddalono powództwo powoda o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C..

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia art. 232 k.p.c., art. 258 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie „występuje istotne zagadnienie prawne jak również oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej” (s. 2 skargi). Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie powództwa, ewentualnie – uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując uzasadnienia orzeczeń obu Sądów *meriti*, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie – wbrew stanowisku skarżącego – nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sady *meriti* nie usprawiedliwiają wniosku, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w toku odbywania kary pozbawienia wolności. Przeprowadzony przez Sąd Apelacyjny wywód prawny w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie o naruszenie dóbr osobistych, w tym – w odniesieniu do konieczności wykazania przez powoda podstawy faktycznej zgłoszonego roszczenia i możliwości prowadzenia postępowania dowodowego (s. 8-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), należy uznać za w pełni przekonywający. Wbrew stanowisku skarżącego, w rozpoznawanej sprawie nie powstała potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego „polegającego na ustaleniu, czy przeprowadzenie z urzędu postępowania dowodowego w sprawie wnoszonej przez osobę osadzoną w Zakładzie Karnym, narusza zasadę kontrydiktoryjności postępowania” (s. 3

skargi). Przepis art. 232 k.p.c. pozostawia Sądowi *meriti* ocenę co do tego, czy i w jakim stadium postępowania rozpoznawczego dopuścić dowody, które nie są zgłaszane przez strony. W toku procesów odszkodowawczych inicjatywa dowodowa w zakresie wykazania podstaw faktycznych żądania powinna przede wszystkim spoczywać na poszkodowanym.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie obciążono powoda kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.). O kosztach zastępstwa prawnego orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., 208 § 1 k.p.c. i §§ 6, 12, 15 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

[aw]